virringen afledede hendes Opmærksomhed fra hendes egen Fortvivlelse. Der blev de førte til det største Skib, hun nogensinde havde sét, og hun blev lagt iseng i en Køje, der var flere Fod fra Gulvet. Rundt omkring var andre Passagerer, og der var flere unge Piger af hendes egen Alder, som ogsaa syntes at tilhøre den Fremmede. Med disse kunde hun have indledet Bekendtskab, men den skrækkelige Søsyge lod hende glemme att andet. Tiden syntes hende uendelig, og der var ingen til at trøste hende eller sige hende et opmuntrende Ord.

Hun undredes over, til hvilket mærkelig Land hun nu skulde rejse, thi den fremmede Bevogter havde aldrig fundet Lejlighed til at give hende nogen Underretning om, hvad Meningen var med hendes Rejse. Havde hun forstaaet at bede, vilde hun have bønfaldet om Døden. Som det var, saa hun ud gennem Koøjet paa de rullende skumklædte Bølger og længtes efter at begrave alle sine Sorger for bestandigt i deres Dyb.

Der var Grund nok til at gøre dette Ønske, thi Li-Po-Ton var en Slave. Tilsidst naaede de Land, og hun blev ført over Gangbrædtet ned i en raabende og støjende Menneskevrimmel. Nogle Mænd med en underlig Paaklædning af blaat Klæde og Messingknapper førte hende bort med sig til et mørkt uhyggeligt Værelse, hvor der sad mange Chinesere og nogle faa chinesiske Piger. Der stod de og saa sig frygtsomt rundt med det samme jagede Blik i deres Ansigter, som hun følte maatte være i hendes eget. Hun længtes efter at tale med dem, maaske kunde de fortælle hende, hvor de var, men hun saa det strenge Øjekast af Bevogteren, og hun vovede ikke at sige et Ord.

Der var megen Snakken i et fremmed Tungemaal, og en Masse Spørgsmaal blev stillede og besvarede, en Fremvisen af hvide Billetter — alt et Mysterie for hende. Da blev hun hastigt ført ud paa Gaden og med de andre Piger sat op i et underligt Køretøj, som stoppede for at Folk kunde staa op og staa af. Det interresserede hende alt, men fyldte hende dog med Rædsel. Tilsidst gik de ned af Vognen, den Fremmede foran eller snarere skubbede dem gennem en mørk, snever Allé. Her følte hun sig mere hjemme, thi her var hun mellem sine egne Landsmænd, skøndt de blev stirrede paa, saa det var ganske uhyggeligt. Deres Fører ledede dem gennem et langt, lavt Værelse, som var fuldt af Chinesere. Ikke før var de indenfor, før en stor, fed Mand, hvem de andre kaldte Wah-Lee, raabte »Hvem af disse Piger er min?«

»Her er den Pige jeg købte til Dig!« sagde den Fremmede, idet han pegede paa Li-Po-Ton: »Tre hundrede Dollars er Prisen for hende!«

Efter en gennemgaaende Undersøgelse af hendes Person, som overbeviste ham om, at hun var sund og et godt Køb, udbetalte Wah-Lee Guldet, og idet han tog den lille Pige ved Haanden, førte han hende ned ad Gaden.

Allé efter Allé gik de igennem, til de kom til Døren af en lille faldefærdig, skummel Bygning. Wah-Lee aabnede Døren puffede hende ind, og laasede Døren efter hende.

Her var der andre Kvinder, hendes egne Landsmænd. De kom og tog hende i Haanden, klappede hende paa Ryggen, strøg hende om Kinden og saa ind i hendes Øjne med Venlighed. Der var unge Kvinder ligesom hun selv, og der var en ældre, som fik hende til at tænke paa hendes egen Moder. Værelset var lavt og snevert. Køjer var anbragte langs Væggen paa den ene Side. Der var netop Plads for tre Køjer fra Gulv til Loft og netop Rum for to Rækker, naar Fodstykkerne stod imod hinanden. Der var seks Sovesteder og seks Kvinder. Mellem Sengene og den anden Væg var der et Rum paa halvanden Alen. Det eneste Møblement var seks blaamalede Stole. Der var een Dør og et lille firkantet Vindue med Jernstænger for. Det var ingen Fornøjelse, at sé ud af dette Vindue, thi der var kun en skummel Allé at sé ud i, hvor kun en ensom Chineser gik igennem. Alle disse Forbigaaende undlod aldrig at stirre ind gennem Jernstængerne og le til dem, der var ingen særlig Fornøjelse ved at kikke ud og sé disse Personer.

Som Svar paa Spørgsmaal fra disse nye Venner fortalte Li-Po-Ton dem alle Enkeltheder ved sin Rejse, og hun beskrev sit Hjem og sit tidligere Liv og vendte sig saa til dem med de ivrige Spørgsmaal, som i en saa lang Tid havde ligget øverst i hendes Sjæl: »Hvorfor er vi her? Hvad betyder alt dette?!«

Kvinderne saa fra den ene til den anden og taug. Netop nu kom Wah-Lee ind med Aftensmaden, der bestod af kogte Riis og Kaal. Li-Po-Ton var sulten og spiste med god Appetit. Da hun var mæt, befalede den nye Herre hende at krybe op i den øverste Køje. Snart sov hun den uskyldiges Søvn saa sødt og saa sundt, at hvad der end maatte have hændet i det lille Kammer den Nat, saa vidste hun intet derom.

Næste Morgen, da Frokosten var spist, laasede Herren Døren som sædvandlig og gik sin Vej. Nu sad de paa deres Træstole og de havde intet at gøre uden at tale. Lidt efter lidt gjorde Kvinderne den Nyankomne bekendt med hendes Skæbne. De fortalte hende, at hun ikke vilde faa Lov at sove næste Nat.

»Men« sagde hun »kan vi da ikke løbe bort?«

»Løbe bort? sagde en af Kvinderne. »Døren er altid laaset, og der er intet Sted at løbe hen! Desuden fortalte Ejeren os om en Kvinde, som løb bort, og da de fandt hende igen, kogte de hende levende i hedt Fedt!«

Hele Dagen igennem sad den lille Pige sammenkrøben bedøvet af Skræk.

Li-Po-Ton var en af de 1200 chinesiske Kvinde-Slaver i Byen San Francisko. Efter Aftensmaden den Aften, bad Wah-Lee hende om at krybe op i hendes Køje igen, og hun krøb derop. Snart vendte han tilbage bringende nogle Mænd med sig. Den ene lagde et Pengestykke i hans Haand og det blev sagt ham, at krybe op til hendes Køje. Da han var gaaet kom en anden derpaa nok en, til den unge Pige besvimede. Nat efter Nat gentoges dette. Undertiden skreg hun, men Wah-Lee puttede blot noget i Munden paa hende og gav hende ingen Mad næste Dag, dette skete i det Land, som praler af, at Friheden er den uafhændelige Ret af hvert Individ.

Mange Uger gik, Rødmen var falmet paa hendes Kinder. Hendes Øjne var blevne tunge og sløve og mørke Kredse omgav dem. Wah-Lee saa Forandringen og bad hende spise mere Riis og Kaal.

En Nat efter Midnatsstunden var Værelset forladt. Hendes Søstre i Elendighed var faldne i søvn. Hun kunde høre deres tunge Aandedræt. Wah-Lee var gaaet og havde ladet Døren staa lidt paaklem. Dette havde aldrig før hændet. Hurtigt drog hun sin Tunika over Hovedet og lagde Tæpperne i en Top saa det saa ud som om de dækkede hendes sovende Skikkelse, og hun klavrede sagte ned paa Gulvet. Udenfor var alt sort, men der hørtes Stemmer fra den ene Ende af Alléen. Idet hun lukkede Døren i efter sig traadte hun ud paa Gaden og skyndte sig bort i Mørket. Frem gik hun, hun vidste ikke hvorhen og brød sig ikke om det. Engang stod hendes Hjerte stille og en Erindring om den Kvinde, som blev kogt i Fedt fløj gennem hendes Sind, da hun fandt sig nær en Mængde Chinesere. Men hun krøb tilbage i en mørk Krog og vovede ikke at aande. De gik forbi og saa hurtigt som hendes vanskabte Fødder kunde bære hende løb, hun videre. Hvorhen skulde hun gaa? Hvad kunde hun gøre? Om der bare var et mørkt Hjørne, en glemt Plet, hvor intet levende Væsen vilde sé hen — kunde hun skjule sig der. At kunne dø i Fred var den Naadegave, hun længtes efter.

Mørket lettede, og det vilde snart være Morgen. Ikke et Øjeblik maa spildes. Med Fødder ømme af Pine vendte hun om et Hjørne og kom ind i, hvad der forekom hende som en anden mørk Allé. Løbende snublede hun og faldt udstrakt til Jorden. Det varede noget, inden hun kunde rejse sig, og da hun gjorde det, saa hun i den kommende Dags Gry, hvad der omgav hende.

Det var et raat Indelukke fyldt med alle Slags Murrester. Siddende paa Jorden saa hun en lille Aabning, der indbød hende til at gaa ind. Krybende paa Hænder og Knæ kom hun ind. Der var Bulmeurter, et Gærde og to Asketønder. Et stort Brædt trak hun saaledes hen, at Indgangen, hun var kommen igjennem, skjultes. Aah, om hun bare nu kunde tro, at hun var i Sikkerhed! Hun løste Bandagerne af sine forpinte Fødder og gned dem med sine Hænder, som var en Lettelse. Da, liggende ned paa Jorden med en Sten til Hovedgærde, faldt hun isøvn.

Hun vaagnede ved at høre Stemmer nærved sit Skjulested. Ikke et Aandedrag, ikke en Bevægelse forraadte hende. Hvor stille var hun dog, Øjnene var nærved at styrte ud af hendes Hoved og Kinderne blegnede af Frygt. Den stakkels lille jagede Fugl. Da kom atter Stemmer. Denne Gang var det begyndt med Rummelen af en Vogn. Det var Skraldemanden, som kom for at hente Asketønderne. Hun blev opdaget liggende der med sit Ansigt gemt i Hænderne. Hun var besvimet!

Da hun atter vaagnede til Bevidsthed laa hun i en ren hvid Seng og en venlig Kvinde bøjede sig ængstelig over hende. Lykkeligvis havde hendes Fødder ført hende til selve Døren af: »*Hjem for den Vennelose*«. Og dersom der var en Skabning, som behøvede